

Hồi thứ hai mươi tám

Cầm như hô hình

Tuy không ai thấy đúng sự việc, nhưng ai ai cũng biết lửa không thể tự nhiên bốc cháy, người không thể cố ý ngã xuống. Bất quá, không ai thấy người gây ra bao nhiêu việc đó, và ai ai cũng biết, phải có người làm. Chứ làm gì trên đời có ma pháp?

Hồ Thiết Hoa vuốt mũi, chiếc mũi ươn ướt. Tay y rịn mồ hôi hay mũi rịn mồ hôi?

Nguyên Tuy Vân điềm nhiên thốt:

- Có những việc, đừng nói là kẻ mù, đến người đủ mắt cũng không trông thấy.

Hồ Thiết Hoa ạ một tiếng. Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Rất nhiều việc. Việc vừa qua là một.

Việc vừa qua? Lửa đương nhiên bốc cháy? Người đương nhiên ngã?

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Còn gì nữa?

Nguyên Tuy Vân không đáp, chỉ hỏi lại:

- Ta ở đây là để chờ. Các ngươi biết ta chờ gì không?

Hồ Thiết Hoa hừ lạnh:

- Có quý mới biết ngươi chờ gì?

Nguyên Tuy Vân lại hỏi:

- Tại sao lửa bỗng cháy mạnh ngươi biết không?

Hồ Thiết Hoa không đáp. Nhưng qua một phút, không dần tạnh nóng được, y hỏi:

- Ngươi biết?

Nguyên Tuy Vân lạnh lùng:

- Ta đã nói, không thấy không phải là không biết. Bất quá!

Hắn chột cười, rồi tiếp:

- Bất quá, nếu ta nói ra cái nguyên nhân lửa cháy, thì các người phải hối tiếc.

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng nữa:

- Hối tiếc?

Bồng y hiểu. Đoạn y kêu lên:

- Rượu! Rượu mạnh!

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Phải! Rượu! Mà lại thứ lâu năm, thứ thượng hảo hạng.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Đáng tiếc thật.

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Ta chỉ dùng rượu thường, đãi khách. Còn thứ rượu thượng hảo hạng thì rất khó mua. Bởi nó hiếm, chứ không vì cao giá. Rượu uống mau hết, rượu cháy càng mau hơn.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Người chờ rượu cháy hết?

Nguyên Tuy Vân cười nhẹ:

- Lần này, người đoán đúng. Nơi đó, ngoài rượu ra không còn vật gì đốt cháy cả. Từ nay trở đi, chắc chắn là ta sẽ không đưa rượu đến đây nữa. Như vậy ta không còn lo ngại lửa nữa.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Ta nghe người nói là sẽ không bao giờ có rượu nữa thật tình ta hết muốn sống.

*** Vietkiem.com ***

Lửa mạnh đến đâu, cũng phải tàn. Lửa dần dần yếu lại.

Hồ Thiết Hoa vụt hét:

- Vô luận làm sao người cũng không thể thoát được. Tất cả chúng ta bao vây hấn gập.

Bảy tám người lướt tới.

Vừa lúc đó, Nguyên Tuy Vân tung mình lên. Y cuốn đi không như một vầng mây, mà là một luồng gió. Gió phải nhanh hơn mây. Nguyên Tuy Vân dường tượng một con dơi, bay trên vùng lửa đỏ. Bên dưới, tầng thứ hai lửa tắt lịm. Hai tay áo của y, quạt quạt như đôi cánh dơi. Cánh dơi sanh gió, gió quạt lửa, quạt đến đâu, lửa tắt đến đó. Lửa vốn đã yếu dần, bị gió quét qua tắt nhanh.

Lửa tắt, hắc ám trở về. Hắc ám trở lại mang theo niềm tuyệt vọng cho mọi người. Tiếng gió vang xa dần, tiếng gió đã xuống tầng thứ nhất. Dĩ nhiên, gió ồng tay áo của Nguyên Tuy Vân. Nhưng, Hồ Thiết Hoa cũng xuống đến tầng dưới cùng. Y đuổi theo làn gió đó, gió nơi nào, là Nguyên Tuy Vân ở nơi đó. Sau y, có tiếng gió y phục ào ào. Hiển nhiên có rất nhiều người theo y. Người được mời đến đây, toàn là tay khá, thì còn ai không sử dụng nổi thuật kinh công?

Một tiếng coong vang lên, tiếng gió ngưng bật. Bao nhiêu người xuống theo, cũng lướt đến chỗ phát ra tiếng coong. Kế đó, mấy người kêu lên kinh khiếp. Họ bị Nguyên Tuy Vân hạ độc thủ chẳng. Nhưng vô luận người có võ công cao đến đâu, cũng không chống nổi một lực lượng liên minh của đa số cao thủ

Chỉ nghe Hồ Thiết Hoa hét:

- Người định trốn đi đâu?

Có người la lớn:

- Bắt được hán rồi. Hán bị tại hạ nắm đây.

Nhưng Nguyên Tuy Vân chỉ có một tại sao nhiều người cùng la lên như vậy? Chẳng ai biết việc gì xảy ra cả. Thế ai bị bắt? Ai bị đánh ngã? Ai bắt được Nguyên Tuy Vân? Lửa vụt cháy lên.

Lửa chỉ là một điểm nhỏ, bằng hạt đậu thôi, cũng đủ hy vọng phấn khởi. Hơn hai mươi người cùng dồn lại một góc, người nắm đầu, người nắm vai, tất cả xuýt xoa, nhăn mặt. Họ chạm mình vào vách đá, họ chạm vào nhau, họ chụp vào nhau.

Nguyên Tuy Vân biến mất.

Nơi vách có gắn hình một con dơi bằng kim khí. Tất cả đuổi theo con dơi bằng kim khí. Vật bằng kim khí bay đi, sanh gió mạnh, quần hùng lao người theo luồng gió mạnh. Lửa, do Lưu Hương mang đến. Lửa trong một tay, còn tay kia, chàng nắm mạch môn của Đinh Phong. Hồ Thiết Hoa nhảy vọt đến cạnh Lưu Hương quát:

- Nguyên Tuy Vân đâu? Sao ngươi không đuổi theo?

Lưu Hương thở dài:

- Nếu các ngươi đừng ô ạt đuổi theo thì tại hạ có thể bắt được hán.

Câu hỏi do Hồ Thiết Hoa thốt lên, nhưng Lưu Hương lại hướng về toàn thể mà đáp.

Chàng không cần nói nhiều hơn, ai ai cũng hiểu được chàng muốn nói gì. Kế đó, bởi nhiều người cùng bay đi, tiếng gió của y phục phát sanh ào ạt, chàng làm sao phân biệt được trong âm thanh hỗn tạp đó, tiếng gió của Nguyên Tuy Vân? Hướng chỉ hắc ám đã trở lại với họ, trong hắc ám, mỗi bóng người có thể là một Nguyên Tuy Vân. Làm sao Lưu Hương đặt cái đích để đuổi theo?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao vừa rồi, ngươi không bật môi lửa?

Vật bật lửa, là của Câu Tử Trường, Hồ Thiết Hoa trao lại cho Lưu Hương trước đó.

Lưu Hương đáp:

- Vừa rồi vật bật lửa không ở nơi tay ta.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Kỳ chưa. Chính ta trao tận tay cho ngươi mà.

Lưu Hương đáp:

- Phải, nhưng lúc đó nó không ở nơi tay ta, người bật lửa chẳng phải là ta. Người đó bật lửa rồi mới trao lại cho ta.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Cái gì kỳ thế? Người đó là ai? Bây giờ ở đâu?

Có tiếng kêu khẽ vang lên. Hồ Thiết Hoa quay đầu lại, thấy trong đám đại hán áo đen đang nằm trên đất, có một tên lớp ngóp trờ dậy từ từ đi tới. Tuy vận đồng phục của bọn đại hán, tuy bao mặt bao luôn cả hai mắt, người đó vẫn không dấu nổi dáng dấp của một nữ nhân.

Hồ Thiết Hoa lại kêu lên:

- Thì ra chính là cô nương.

Y thức ngộ. Người bật lửa chính là nữ nhân đó và nữ nhân đó là Kim Linh Chi. Suy theo đó, người điểm huyết bọn đại hán là nàng luôn. Nhưng nàng ở đâu? Làm gì trước đó? Sao bây giờ lại ở đây? Lưu Hương gặp lại nàng trong trường hợp nào?

Lên đến tầng thứ ba rồi, Kim Linh Chi vẫn còn giữ nguyên vuông khăn bao mặt. Nàng bước đi với vẻ đặt biệt, mừng tưng quanh năm suốt tháng sống trong hắc ám, thành có thói quen. Nàng đi cạnh Lưu Hương thì thầm mấy câu.

Lưu Hương dụ giọng thốt:

- Tại hạ hiểu.

Họ không có một động tác nào khác lạ, song họ có vẻ quá thân mật.

Tại sao Kim Linh Chi bỗng trở nên thân mật với Lưu Hương như thế? Hồ Thiết Hoa mở to đôi mắt nhìn họ, chẳng rõ y lấy làm lạ, hay có tức giận.

Những người khác không ai nói tiếng nào. Họ là những tay bá chủ một địa phương, từng phát lệnh, thị oai, nhưng hiện tại tất cả đều thân phục Lưu Hương. Bởi không ai có chủ ý gì cả. Lưu Hương thốt:

- Nơi đây không phải chốn chúng ta ở lâu. Hãy rời ngay rồi sẽ tính.

Trương Tam hỏi:

- Còn Nguyên Tuyền Vân? Để mặc hắn vậy sao?

Lưu Hương đáp:

- Chốn này là tử địa, hắn cũng như bọn ta, không có lối thoát.

Trương Tam thở ra:

- Tuy nhiên, nếu gặp hắn cũng hay hay.

Lưu Hương gọi Hồ Thiết Hoa:

- Tiểu hổ, ngươi nhờ vài vị bằng hữu giúp ngươi mang Anh Lão tiên bối và Câu Tử Trường cùng đi.

Hồ Thiết Hoa còn trừng mắt nhìn nàng. Y chỉ hứ một tiếng chứ không nói gì. Lưu Hương tùy tay phát nhẹ nơi huyệt Kiên Tinh trên vai Đinh Phong, thốt:

- Còn cái vị công tử họ Đinh của chúng ta nữa đây.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng.

Lưu Hương vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, tiếp luôn:

- Cô nương nữa. Phải theo các vị đi ra

Nàng trì nghi hỏi:

- Còn! Hương Soái?

Lưu Hương đáp:

- Tạm thời tại hạ chưa đi được. Cô nương đừng quên lương thực và nước uống. Những vật đó tối cần thiết, bất cứ ở đâu, lúc nào, trong thời gian chúng ta còn ở.

Nói như thế là chàng còn đi tìm Nguyên Tuy Vân. Vì chỉ có mỗi một mình Nguyên Tuy Vân biết lương thực và nước uống ở đâu mà thôi. Nàng lại trì nghi một chút, đoạn gật đầu bảo:

- Hương Soái cẩn thận nhé!

Lưu Hương đáp:

- Cô nương yên trí.

Giọng nói của họ chan chứa cảm tình.

Hồ Thiết Hoa càng phút càng uất ức.

Lưu Hương dạy qua Trương Tam:

- Ta gởi gắm nàng cho người đó. Người cố gắng chiếu cố nàng.

Trương Tam gật đầu:

- Đương nhiên.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Tại sao người không giao nàng cho ta? Chẳng lẽ ta không chiếu cố nỏ nàng?

Trương Tam cười hì hì:

- Tự mình còn không chiếu cố nỏ bản thân, còn đòi chiếu cố ai?

Hồ Thiết Hoa quát mắt nhìn hấn, rồi quay đầu bước đi liền.

Lưu Hương dặn:

- Lưu ý nhé. Hễ thấy ai còn sống, người phải tìm cách đưa họ cùng đi theo.

Trương Tam gật đầu:

- Ta hiểu. Còn người phải hết sức đề dặt. Ngoài Nguyên Tuy Vân còn có kẻ khác nữa đấy. Chúng có thể mai phục dọc đường!

Hồ Thiết Hoa chưa đi xa, vọt miệng tiếp nói:

- Chẳng những còn người khác mà còn quỉ nữa đấy. Vô số quỉ dữ loại quỉ to đầu, quỉ nhỏ đầu, quỉ treo cổ, quỉ sắc!

Lưu Hương thở dài:

- Có lẽ người nói đúng.

Thái dương đã chệch về tây, dương quang còn sáng rõ. Nước biển dồn thành sóng đập âm âm vào các mô đá, nước bắn chớp sáng như mưa kim cương. Hải âu

chớp cánh từng đàn. Người trong sơn động, ly khai hắc ám, trở lại với dương quang. Bao nhiêu người cũng thổi phào, tiếng thổi hỗn hợp vang như gió lộng.

*** Vietkiem.com ***